Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 203 392 van 2 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN**
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Peshawar in de provincie Khyber-Pakthunkwa. U bent soenniet en woonde uw hele leven in Peshawar. U heeft er lager onderwijs genoten en werkte er nadien als verkoper in een bakkerij.

In 2014 zou u een relatie hebben aangeknoopt met K.. Na enkele maanden zou ze u op een dag in juni 2014 bij haar thuis hebben uitgenodigd, omdat ze op dat moment alleen thuis was.

U was nauwelijks binnen, of één van haar broers daagde plots op. Hij sloeg u en uw vriendin en belde hun andere broer op. Ook deze broer begon u meteen te slaan. Wanneer één van de broers een wapen ging halen om u te vermoorden, slaagde u erin uit de greep van de andere broer te komen en uit de kamer te ontsnappen. U rende weg en hoorde geweerschoten. U ging naar een vriend, die een dokter regelde en opvang voor u regelde bij een oom van hem. U hoorde pas nadien dat K. doodgeschoten was en haar broers actief waren bij Sipah-e-Sahaba. De broers van K. kwamen ook naar uw huis. Uw vader vertelde u dat deze mannen gevaarlijk waren en u uw eigen problemen moest zien op te lossen.

Omwille van deze problemen verliet u Pakistan in juni 2014. U reisde over land naar Iran en van daaruit verder naar Turkije. Via Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk reisde u verder door naar Italië, waar u enkele maanden verbleef. U wilde doorreizen naar Londen (VK) en ging daarom naar Calais (Frankrijk), waar u enkele maanden verbleef. U keerde nadien enkele maanden terug naar Italië, waarna u terugkeerde naar de kampen in Calais en Duinkerke. U bleef er verschillende maanden en ondernam enkele vergeefse pogingen om in het Verenigd Koninkrijk te geraken. In januari 2017 besloot u naar België te komen en vroeg er op 18 januari 2017 asiel aan.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

***Ten eerste** dient opgemerkt dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen**. **Zo** legde u om te beginnen **geen enkel identiteitsbewijs** neer. **Verder** legde u over uw gebrek aan identiteitsdocumenten **uiteenlopende verklaringen** af. U liet immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u enkel een bewonerscertificaat ('domicile certificate') had, maar dat zou nog in Pakistan liggen (zie DVZ Verklaring, pt.29). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u wel over een identiteitskaart beschikt zou hebben in Pakistan. U zou dit echter -zeer stereotiep- op uw reis, wellicht ergens in Iran of Turkije, verloren zijn (zie CGVS, p.3). Bovendien gaf u nu aan dat u in Pakistan geen andere identiteitsdocumenten zou hebben gehad. Gewezen op uw eerdere verklaringen, als zou u nooit over een identiteitskaart, maar wel over een domicile certificate beschikt hebben, gaf u plots aan dat u eigenlijk wel een domicile certificate had. U zou dit echter gewoon thuis gelaten hebben (zie CGVS, p.4). Wat er ook van zij, u heeft ook nagelaten dit document neer te leggen ter staving van uw identiteit. Nochtans was u van bij aanvang van uw asielprocedure gewezen op het belang van documenten, in het bijzonder documenten die uw identiteit, nationaliteit en problemen zouden kunnen staven. Bovendien had u nog contact met uw familie. Los van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen en gebrek aan initiatief om uw identiteit aan te tonen, is het op zich ook enigszins bevreemdend dat u wel uw nationale identiteitskaart zou meenemen op een buitenlandse reis en dan uw domicile certificate gewoon zou thuislaten.*

***Bovendien** dient eveneens vastgesteld dat u **zelfs geen éénsluidende verklaringen aflegde over de schrijfwijze van uw eigen naam**. Op de DVZ had u immers de schrijfwijze van uw naam laten corrigeren van 'A. Ra.' naar 'A. Re.' (zie Inschrijving). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer in eerste instantie dat het wel degelijk 'Ra.' moest zijn. U verduidelijkte zelfs dat het met een 'a' was en niet met een 'e'. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u het dan bij DVZ had laten wijzigen naar 'Re.', gaf u plots aan dat uw naam wel degelijk met een 'e' werd geschreven en het dus 'Re.' was (zie CGVS, p.3). Een dergelijke uitleg overtuigt uiteraard allerminst, temeer gezien u uw eerdere verklaringen bij de DVZ ook in uw eigen taal aflegde, deze u nadien ook ter goedkeuring werden voorgelezen en u zich er ook effectief akkoord mee verklaarde. Bovendien gaf u aan het begin van het gehoor op het CGVS ook aan dat uw verklaringen daarbij goed werden weergegeven (zie CGVS, p.3).*

*U legt **verder** geen enkel ander document neer dat uw identiteit onweerlegbaar zou kunnen staven.*

*Het feit dat u geen enkel sluitend identiteitsbewijs aan de Belgische asielinstanties voorlegde en hierover dermate opmerkelijke verklaringen aflegde, doet vermoeden dat u deze bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen. Het CGVS heeft zo **geen zicht op uw identiteit, nochtans een essentieel element in elke asielaanvraag**. Wat er ook van zij, deze vaststellingen ondermijnen reeds ernstig uw algehele geloofwaardigheid.*

Ten tweede *legde u ook* ***compleet tegenstrijdige verklaringen af over enkele andere essentiële elementen in uw asielaanvraag****. De verklaringen die u aflegde ten overstaan van de DVZ bleken immers totaal verschillend van deze die u aflegde op het CGVS, hetgeen uw geloofwaardigheid verder teniet doet.*

Zo *waren om te beginnen uw verklaringen over uw* ***verblijfplaatsen*** *in Pakistan al compleet verschillend. U had immers bij de DVZ nog laten optekenen dat u geboren bent in Shah Kas, Khyber Agency, dat u overigens verkeerdelijk in de provincie Khyber-Pakhtunkwa plaatste. U zou er steeds gewoond hebben, tot het laatste jaar voor uw vertrek in juni 2014. Enkel dat laatste jaar voor uw vertrek zou u in de stad Peshawar hebben gewoond (zie DVZ Verklaring, pt.5, pt.10). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u geboren bent in Peshawar en er heel uw leven heeft gewoond (zie CGVS, p.4). Gewezen op uw eerdere verklaringen, gaf u aan dat u 'behoorde tot' Khyber Agency omdat uw familie ervan afkomstig is en u er af en toe naartoe ging (zie CGVS, pp.4-5). Waarom u dat dan bij de DVZ, gevraagd naar uw woonplaatsen, niet zo zou aangeven en er nergens aangaf dat u eigenlijk al die tijd in Peshawar woonde, is een raadsel.*

Verder *legde u ook totaal verschillende verklaringen af over uw eigen* ***werkervaring*** *en opmerkelijke verklaringen over uw* ***onderwijsniveau****. Terwijl u bij de DVZ nog had verklaard dat u in Pakistan werkte in een bandencentrale (zie CGVS, pt.12), liet u op het CGVS plots optekenen dat u enkel als verkoper in een bakkerij zou hebben gewerkt (zie CGVS, pp.4-5). Hierop gewezen, trachtte u eerst de vraag te ontwijken. U diende echter toe te geven dat u wel degelijk enkel als verkoper in een bakkerij zou hebben gewerkt (zie CGVS, p.5). Daarnaast had u laten optekenen dat u in Pakistan slechts tot klas 8 onderwijs genoot (zie DVZ Verklaring, pt.11; zie CGVS, p.4). Gevraagd op welke leeftijd u stopte met schoolgaan, gaf u echter opmerkelijk genoeg aan dat u het niet precies wist, maar u 18 of 19 jaar geweest moet zijn. Een opmerkelijk hoge leeftijd om het lager onderwijs af te werken.*

U was ***evenmin*** *consistent in uw verklaringen over uw* ***familiaal netwerk****. Zo had u bij de DVZ nog verklaard dat uw* ***vader*** *gedood werd in 2014 (zie DVZ verklaring, pt.13). Tijdens uw gehoor op het CGVS bleek hij dan weer een natuurlijke dood gestorven te zijn in het jaar 2015. U verduidelijkte nog dat u dacht dat dit in de tweede maand van 2015 was gebeurd. Gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen, kwam u niet verder dan een loutere ontkenning van uw eerdere beweringen (zie CGVS, pp.10-11), hetgeen zoals vermeld allerminst overtuigt. Daarnaast had u bij de DVZ ook laten optekenen dat u* ***1 broer*** *en 2 zussen had (zie DVZ Verklaring, pt.17). Bij het CGVS ontkende u dan plots weer dat u een broer had. De S. waarvan u bij de DVZ melding had gemaakt bleek nu de bakker te zijn van de bakkerij waar u werkte, u bevestigde geen broer te hebben (zie CVGS, p.10).*

Ook *over uw beweerde* ***politieke activiteiten/sympathieën*** *in Pakistan liepen uw verklaringen uiteen. Terwijl u op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de DVZ, nog had aangegeven dat u lid was van de National Party (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.3), bleek u op het CGVS plots geen lid meer geweest te zijn. U zou slechts sympathie voor hen hebben en slechts één keer voor hen gestemd hebben. Ook met deze uiteenlopende verklaringen werd u geconfronteerd, alweer kwam u niet verder dan een ontkenning van uw eerdere bewering (zie CGVS, pp.11-12). Wat er hier ook van zij, u gaf uitdrukkelijk te kennen dat u zelf nooit problemen zou hebben gehad omwille van deze politieke sympathieën (zie CGVS, p.12).*

Ten slotte *dienen hierbij nog enkele opmerkingen gemaakt over de door u voorgehouden* ***reisweg****, dewelke evenmin kon overtuigen.* ***Zo*** *gaf u ten gehore op het CGVS te kennen dat uw reis van Pakistan naar Europa 5 tot 6 maanden geduurd zou hebben (zie CGVS, p.11). Het feit dat uw vingerafdrukken reeds medio september 2014 in Bulgarije werden genomen ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw reisweg, dan wel van uw bewering Pakistan in juni 2014 verlaten te hebben. Dit is des te meer zo gezien u beweerde bij de DVZ dat u 4 maanden bij een vriend in Istanbul (Turkije) verbleef (zie DVZ Verklaring, pt.37).* ***Verder*** *liet u ook uiteenlopende verklaringen optekenen over uw smokkelaar en het bedrag dat u hem betaald zou hebben. Terwijl deze smokkelaar volgens uw verklaringen bij de DVZ nog een Pakistaan was die u 8500 Amerikaanse dollar betaald zou hebben (zie DVZ Verklaring, pt.36), had u het bij het CGVS over een Afghaan die u 7000 dollar betaald had. Wat er hier ook van zij, het is op zich ook erg bevreemdend dat een vriend, over wie u ook al niet consistent bleek (zie verder), u een dergelijk groot bedrag zou hebben voorgeschoten omdat u niet bij uw vader om hulp kon gaan omwille van uw problemen.* ***Ook*** *uw doortocht over land door Iran kon u niet aannemelijk maken. U had immers bij de DVZ verklaard dat deze 22 dagen duurde (zie DVZ Verklaring, pt.37), op het CGVS waren dat er plots 40 (zie CGVS, p.12).*

Dat u deze reis doorbracht in een auto, maar verkeerdelijk aangaf dat men in Iran aan de linkse kant van de weg rijdt (zie CGVS, p.12), bevestigt eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw reisweg.

Dat u over dergelijke essentiële aspecten van uw asielaanvraag dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet uw algemene geloofwaardigheid verder teniet. Bovendien is hiermee de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zelf al op fundamentele wijze aangetast.

Ten derde *wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u in Pakistan ervaren zou hebben en die tot uw vertrek zouden geleid hebben, verder ondermijnd door de* ***tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen*** *die u aflegde* ***over uw beweerde partner en de relatie die jullie gehad zouden hebben****.*

Zo *had u om te beginnen bij de DVZ nog laten optekenen dat u* ***verloofd*** *was (zie DVZ Verklaring, pt.15b). Op het CGVS gaf u dan weer aan dat u nooit verloofd zou geweest zijn. U werd ook hiermee geconfronteerd, maar had geen uitleg (zie CGVS, pp.5-6).* ***Ook*** *over de* ***duur van jullie relatie****, liepen uw verklaringen ernstig uiteen. Op de vragenlijst van het CGVS had u nog aangegeven dat jullie ongeveer twee jaar lang een relatie hadden (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Volgens uw verklaringen op het CGVS zou dit slechts 4 tot 5 maanden geweest zijn, u gaf aan dat jullie relatie in 2014 zou begonnen zijn (zie CGVS, p.6). Na confrontatie ontkende u alweer uw eerdere bewering, u verduidelijkte zelfs dat het maximum 5 maanden waren (zie CGVS, p.10). Dat het hier eerder gaat om een foutief ingestudeerd relaas dan wel een verkeerde vertaling, blijkt overigens eveneens uit de vaststelling dat u bij de DVZ, begin 2017, aangaf dat jullie relatie ongeveer twee jaar geleden zou zijn begonnen (zie DVZ Verklaring, pt.15b), moment waarop u volgens uw verklaringen het land al had verlaten.*

Daarnaast *blijkt de ongeloofwaardigheid van deze beweerde relatie verder uit de uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen die u over uw beweerde* ***partner*** *liet optekenen.* ***Zo*** *had u op de vragenlijst va het CGVS nog laten optekenen dat de* ***naam*** *van het meisje in kwestie K. was, en haar roepnaam A. (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS gaf u aan dat ze K. werd genoemd, u was niet zeker wat A. dan eigenlijk was. Mogelijk gebruikte ze A. als familienaam, maar dat bleek u niet zeker te weten (zie CGVS, p.6).* ***Verder*** *liet u bij beide interviews een totaal verschillende* ***leeftijd*** *optekenen. Waar uw partner volgens uw verklaringen bij de DVZ nog ongeveer 17 jaar oud was (zie DVZ Verklaring, pt.15b), bleek ze volgens uw latere verklaringen op het CGVS plots 21 jaar oud (zie CGVS, p.9). U werd ook hierop gewezen, maar ontkende alweer dit ooit gezegd te hebben (zie CGVS, p.10).* ***Voorts*** *is het uiterst opmerkelijk dat u bij de DVZ, gevraagd naar de woonplaats of de datum van overlijden van uw partner, gewoon Peshawar vermeldde en helemaal niet verwees naar haar overlijdensdatum (zie DVZ Verklaring, pt.15b).*

Ten slotte *legde u geen enkel begin van bewijs van jullie relatie neer en had hiervoor geen overtuigende uitleg. U zou vooreerst geen foto's van uw partner gehad hebben. U sprak van vele berichten die jullie elkaar zouden hebben verstuurd, maar kon deze niet voorleggen. U gaf in eerste instantie aan dat u uw mobiele telefoon zou hebben achtergelaten in Pakistan, nadien zou u uw sim-kaart uit uw toestel hebben gehaald en het toestel vernietigd (zie CGVS, p.9).*

Ten vierde *blijkt de ongeloofwaardigheid van uw* ***asielrelaas*** *verder uit de* ***uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen*** *die u over de beweerde problemen zelf aflegde.*

Zo *is het om te beginnen* ***uiterst bevreemdend****, zeker in de Pakistaanse context én gezien de beweerde banden van haar broers met een radicale groepering als Sipah-e-Sahaba, dat uw vriendin u bij haar thuis zou hebben uitgenodigd. Temeer het meisje volgens uw verklaringen niet mocht buiten komen (zie CGVS, p.7). Dat ze overigens niet buiten mocht komen, staat dan weer haaks op uw bewering dat u toenadering tot haar gezocht zou hebben toen ze een keer alleen in uw bakkerij kwam (zie CGVS, p.7). Dat u haar bij die gelegenheid ook meteen naar haar telefoonnummer zou hebben gevraagd is opnieuw bijzonder opmerkelijk gezien de Pakistaanse context.*

Verder *waren ook uw verklaringen* ***over het incident zelf en de nasleep ervan weinig overtuigend*** *en niet geheel consistent.* ***Zo*** *is het uiterst bevreemdend dat u op de vragenlijst van de DVZ met geen woord repte over het pak slaag dat u van de beide broers zou hebben gekregen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS, p.7, p.15). Uw uitleg voor deze omissie, dat u bij de DVZ de kans niet had gekregen om dit te vertellen, overtuigt niet.*

Hoewel het CGVS erkent dat u op de vragenlijst werd gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, is het erg bevreemdend dat u dit element niet vermeldde, terwijl u er wel andere details van het incident kon aanhalen. ***Verder*** *liet u ook uiteenlopende verklaringen optekenen over uw uiteindelijke ontsnapping, en de verwondingen die u daarbij opliep. Op de vragenlijst van het CGVS had u namelijk nog verklaard dat u zich verwondde toen u van de tweede verdieping op straat sprong/viel (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ten gehore op het CGVS bleek u dan weer niet precies te weten welk verdieping het was, en zou u zich verwond hebben toen u op een aanpalend gebouw in aanbouw sprong (zie CGVS, p.7, p.16). Gewezen op uw eerdere verklaringen ivm uw sprong op straat, trachtte u zich nog te redden door uw verklaringen aan te passen. U zou het immers eerder ook op dezelfde manier hebben verteld, dat er een gat tussen beide gebouwen was en u zo op straat belandde en zich daarbij verwondde aan houten planken (zie CGVS, p.16). Dit strookt echter niet met de weergave van uw verklaringen op de vragenlijst en kan dan ook maar weinig overtuigen.*

Voorts *had u op de vragenlijst van het CGVS nog aangegeven dat u onderdak kreeg van uw vriend N. (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer dat u geholpen werd door uw vriend Ka. (Kh.) en u bij zijn neef R. M. Kh. enkele dagen mocht blijven. Pas nadat u gevraagd werd naar N., gaf u aan dat hij ook een neef van uw vriend zou zijn (zie CGVS, p.15). Waarom u hem dan niet eerder vermeldde, is dan ook een raadsel.*

Verder *gaf u ten gehore op het CGVS plots ook aan dat u vernomen zou hebben dat er 'een rapport' tegen u zou bestaan. U kon dit echter allerminst toelichten. U gaf aan dat uw vriend gehoord zou hebben dat er een rapport zou zijn, maar dat was volgens u slechts een gerucht. De politie zou immers niet naar u thuis gekomen zijn, tot op de dag vandaag niet overigens, reden waarom u denkt dat er geen klacht tegen u is ingediend (zie CGVS, pp.14-15). Dat u een dergelijk belangrijk element in uw relaas onvermeld liet bij de DVZ, doet al de wenkbrauwen fronsen. Temeer gezien u op het CGVS aangaf dat de oom van uw vriend u zou hebben verteld dat u de Pakistaanse autoriteiten niet kon contacteren omdat u gevaar liep als er een klacht werd ingediend (zie CGVS, pp.16-17).*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook duidelijk dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen in Pakistan.

Aldus *hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviseerd worden.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een <u>eerste en enig middel</u> voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals gestipuleerd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel van het middel, aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen. In zoverre het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker verwijt dat hij geen documenten kon neerleggen ter staving van zijn identiteit en asielmotieven, legt verzoeker uit dat hij zijn identiteitskaart onderweg is kwijtgeraakt en dat hij momenteel al het mogelijke onderneemt om enige documenten die zijn identiteit en asielmotieven kunnen bevestigen, te verkrijgen. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een standaardmotivering hanteert met betrekking tot de reisweg van Pakistan naar België.
Met betrekking tot de verschillende tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld, merkt verzoeker als volgt op:
"*Verzoeker heeft hier een eenvoudige verklaring voor. De tolk aanwezig op DVZ vertaalde weliswaar in Pashtou maar zijn moedertaal was Hindko. Het Pashtou en het Hindko zijn twee te onderscheiden talen.*
[…]
Dit heeft hoogstwaarschijnlijk voor vertalingsproblemen gezorgd.
Verzoeker heeft deze problematiek duidelijk gemaakt tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Deze uitleg is echter niet terug te vinden in het gehoorverslag van het CGVS. Nochtans kan verzoeker aantonen (zie verder) dat hij dit wel degelijk heeft gemeld.
Verzoeker overloopt de opgeworpen zogenaamde tegenstrijdigheden door het CGVS en weerlegt ze:

Het CGVS is van oordeel dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegde over de schrijfwijze van zijn eigen naam. Zo zou verzoeker op DVZ de schrijfwijze van zijn naam hebben laten corrigeren. Dit blijkt nergens uit.
Zowel in de vragenlijst van het CGVS (pg 2) als deze van DVZ (punt 2)heeft verzoeker zijn naam correct ingevuld namelijk Re.
Ook tijdens het gehoor op het CGVS geeft verzoeker aan dat zijn naam als volgt wordt geschreven Re.
Naar aanleiding van de mogelijke verwarring heeft verzoeker op het CGVS verduidelijkt dat 1) de tolk op DVZ een andere moedertaal had dan het PAshtou, namelijk Hindko en 2) dat de 'e' in zijn naam wordt uitgesproken als een 'a'.
Deze uitleg van verzoeker is niet terug te vinden in het gehoorverslag van het CGVS (zie pg. 3).
Nochtans wordt in de bestreden beslissing wel het volgende gesteld (eigen onderlijning):
[…]
Hieruit blijkt minstens dat het CGVS wel degelijk kennis heeft van enige verduidelijking omtrent de problemen qua vertaling. Het CGVS is echter van oordeel dat deze uitleg niet overtuigt.
Bovendien legt verzoeker de notities neer van de raadsman tijdens het gehoor bij het CGVS. Ook hieruit blijkt dat verzoeker een duidelijke uitleg aangaf (zie pg 1).
Of deze informatie al dan niet bewust werd achtergehouden is niet te achterhalen.
Wel toont verzoeker hiermee aan dat getwijfeld kan worden aan de betrouwbaarheid van het verslag en daardoor aan de zogenaamde opgeworpen tegenstrijdigheden.
Verzoeker zou eveneens tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over zijn verblijfplaats. Opnieuw wordt hier gewezen op een foutieve interpretatie of vertaling van de tolk bij DVZ. Verzoeker behoort tot de Khyber Agency maar is geboren en getogen in Peshawar.
Er worden tegenstrijdigheden vastgesteld m.b.t. zijn werkervaring en onderwijsniveau. Verzoeker wijst op een verkeerde interpretatie of vertaling van de tolk bij DVZ. Hij was werkzaam als verkoper in een bakker. Hij genoot slechts tot klas 8 onderwijs.
In verband met de inconsistente verklaringen omtrent zijn familiaal netwerk moet er opnieuw sprake geweest zijn van een verkeerde interpretatie of vertaling van de tolk. Zijn vader is op natuurlijk wijze gestorven. Hij heeft geen broer.
Ook met betrekking tot de beweerde uiteenlopende verklaringen omtrent zijn politieke overtuiging stelt verzoeker dat de tolk hem niet begrepen heeft. Verzoeker is geen lid van de National Party. Hij heeft enkel sympathieën voor hen.
Inzake de reisweg herhaalt verzoeker de vertaalproblemen van de tolk bij DVZ.
Verzoeker stelt zich bovendien de vraag welke reden hij zou hebben om uiteenlopende verklaringen af te leggen over zijn identiteit, familiaal netwerk, onderwijsniveau, werkervaringen en reisroute.
Het feit dat verzoeker afkomstig is uit Pakistan en woonachtig was in Peshawar wordt bovendien niet betwist.
Het CGVS wijst enkel op zogenaamde tegenstrijdige verklaringen maar stelt nergens dat zij twijfelen aan verzoekers nationaliteit of afkomst. Daarenboven werden er op geen enkel ogenblik kennisvragen gesteld over het leven in Pakistan en de provincie waaruit verzoeker afkomstig is (geografie, etnografie, talen, cultuur,...).
In het kader van de subsidiaire bescherming gaat het CGVS bovendien over tot een beoordeling van de veiligheidssituatie uit de regio waar verzoeker afkomstig van is, namelijk Khyber-Pakhtunkwa."
Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake zijn asielmotieven en problemen in Pakistan herhaalt verzoeker dat er zich mogelijke vertaalproblemen hebben voorgedaan met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker benadrukt in dit verband nog dat hij nergens gesteld heeft dat hij verloofd zou zijn geweest. Hij verduidelijkt dat hij gedurende een vier à vijftal maanden een relatie had met K. en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken louter heeft aangegeven dat hij op het ogenblik van de relatie 17 à 18 jaar oud was, daar waar K. 21 jaar oud was. Tevens herneemt verzoeker dat hij al het mogelijke doet om bewijsmateriaal te verzamelen die hun relatie kan staven. Verzoeker hekelt verder dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft doorgevraagd, noch een verklaring heeft gevraagd voor het feit dat verzoekers vriendin hem heeft uitgenodigd bij haar thuis. Hij verduidelijkt in dit kader dat het juist gelet op de Pakistaanse context meestal de enige manier is om elkaar te leren kennen, nu buitenshuis afspreken bijzonder moeilijk of zelfs verboden is. Het is in die context dan ook niet abnormaal dat jongeren proberen af te spreken op plaatsen waarvan zij vermoeden enige privacy te genieten, aldus verzoeker. Verzoeker verduidelijkt tevens dat hij niet alles gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft kunnen uiteenzetten omdat hij slechts de mogelijkheid kreeg om een kort overzicht te geven. Verzoeker besluit dat er geen sprake is van verschillende tegenstrijdigheden, doch enkel van vertalingsproblemen en hij minstens heeft kunnen aantonen dat er vragen kunnen worden gesteld bij de betrouwbaarheid van het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een tweede onderdeel van het middel – aangaande de subsidiaire beschermingsstatus – merkt verzoeker op dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, zijn herkomst uit Pakistan en meer bepaald uit Khyber-Pakhtunkwa. Daarnaast stelt verzoeker vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen impliciet de onveilige situatie in Khyber Agency erkent in de bestreden beslissing. Hij vervolgt dat de aanslagen in Pakistan een voortdurend en bijzonder intensief karakter vertonen. Verzoeker laakt tevens dat de COI Focus "*Pakistan Corruptie en documentenfraude*" absoluut niet leesbaar is en het onmogelijk is om na te gaan van wanneer het dateert, zodat geen rekening kan worden gehouden met deze COI Focus. Verzoeker verwijst voorts een artikel en het reisadvies voor Pakistan van Buitenlandse Zaken om aan te duiden dat de situatie in Pakistan wel degelijk van die aard is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd: het verslag van verzoekers raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 2) en het onleesbaar rapport zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen aangezien (1) hij geen enkel identiteitsbewijs aflegt, (2) tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het gebrek aan identiteitsdocumenten, (3) verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt over de schrijfwijze van haar eigen naam, (4) verzoeker geen enkel ander document voorlegt dat zijn identiteit onweerlegbaar zou kunnen staven; (ii) verzoeker compleet tegenstrijdige verklaringen aflegt over enkele andere essentiële elementen in zijn asielaanvraag, met name aangaande (1) zijn verblijfplaatsen in Pakistan, (2) zijn werkervaring en zijn onderwijsniveau, (3) zijn familiaal netwerk, (4) zijn beweerde politieke activiteiten/sympathieën in Pakistan, (5) zijn voorgehouden reisweg, zijn smokkelaar en de doortocht over het land door Iran; (iii) de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn problemen in Pakistan verder wordt ondermijnd door de tegenstrijdige en opmerkelijke verklaringen die hij aflegde over zijn beweerde partner en de relatie die zij zouden hebben gehad nu (1) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt of hij al dan niet verloofd was, (2) hij eveneens incoherente verklaringen aflegt over de duur van zijn relatie, (3) hij incoherente verklaringen aflegt over de naam van zijn partner, evenals haar leeftijd, (4) het niet aannemelijk is dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan aangeven op welke datum zijn partner zou zijn overleden; (iv) verzoeker evenmin enig begin van bewijs voorlegt van zijn relatie en hiervoor geen overtuigende uitleg aflegt en (v) de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas verder wordt ondermijnd door de uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen die hij in dit verband laat optekenen.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163

358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2017 (CG nr. 1710514), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die hij ten gevolge van zijn relatie met K. zou hebben gehad in Pakistan vertonen over de hele lijn dermate tegenstrijdigheden en inconsistenties dat ze iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.3.1. Waar verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat de aanwezigheid van de tolk met als moedertaal het Hindko misverstanden veroorzaakt, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van misverstanden tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Pashtou, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 10) en dat hij bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal geen opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, behalve dat hij er kort op de vragen moest antwoorden. Sterker nog, verzoeker stelt uitdrukkelijk: "*Het was ok, de verklaring die ik opnam, de vertaling, dat was hetzelfde.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing voor het eerst vertaalproblemen tijdens de gehoren op te werpen.

2.3.2.3.2. De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing legt verzoeker uiteenlopende verklaringen af aangaande het gebrek van identiteitsdocumenten.

Daar waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog liet optekenen enkel over een bewonerscertificaat te beschikken dat nog in Pakistan zou liggen (administratief dossier, stuk 14, vraag 29), geeft hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in eerste instantie aan enkel over een identiteitskaart te beschikken, die hij zou zijn verloren gedurende zijn reis (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Geconfronteerd met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker plots wel over een bewonerscertificaat te beschikken, maar het gewoon thuis te hebben gelaten (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker heeft nagelaten om dit laatste document voor te leggen ter staving van zijn identiteit. Dit klemt des te meer nu hij verklaart nog contact te hebben gehad met zijn familie in Pakistan (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om het ontbreken van enig bewijs – zoals zijn bewonerscertificaat – te verklaren, behoudens de blote bewering dat hij momenteel al het mogelijke onderneemt. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit en nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker.

Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt omtrent de schrijfwijze van zijn eigen naam. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen: "*Op de DVZ had u immers de schrijfwijze van uw naam laten corrigeren van 'A. Ra.' naar 'A. Re.' (zie Inschrijving). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer in eerste instantie dat het wel degelijk 'Ra.' moest zijn. U verduidelijkte zelfs dat het met een 'a' was en niet met een 'e'. Wanneer u dan gevraagd werd waarom u het dan bij DVZ had laten wijzigen naar 'Re.', gaf u plots aan dat uw naam wel degelijk met een 'e' werd geschreven en het dus 'Re.' was (zie CGVS, p.3). Een dergelijke uitleg overtuigt uiteraard allerminst, temeer gezien u uw eerdere verklaringen bij de DVZ ook in uw eigen taal aflegde, deze u nadien ook ter goedkeuring werden voorgelezen en u zich er ook effectief akkoord mee verklaarde. Bovendien gaf u aan het begin van het gehoor op het CGVS ook aan dat uw verklaringen daarbij goed werden weergegeven (zie CGVS, p.3).*" Waar verzoeker betoogt dat hij zowel in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als deze van de Dienst Vreemdelingenzaken, als gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dezelfde naam heeft aangegeven, met name Re., beperkt hij zich tot het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen op zich niet kan volstaan om voormelde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de "*e*" in zijn naam wordt uitgesproken als een "*a*", dient opgemerkt dat dit een blote bewering betreft die overigens niet kan verklaren waarom hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in eerste instantie uitdrukkelijk verduidelijkt dat zijn naam begint met een R en dan een A (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk verduidelijkingen had aangebracht gedurende het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat deze evenwel niet terug te vinden zijn in het gehoorverslag, maar wel in de notities van zijn raadsman werden opgenomen die hij toevoegt aan zijn verzoekschrift (stuk 2). Inzake de nota's van het interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van verzoekers advocaat, merkt de Raad op dat het de taak is van een advocaat om de belangen van zijn cliënt te behartigen, waardoor deze nota's geen objectieve bron uitmaken. Bij gebrek aan objectiviteit zijn deze nota's derhalve niet van die aard dat zij de vaststellingen van de commissaris-generaal kunnen weerleggen. Deze vaststellingen zijn immers gesteund op het gehoorverslag dat is opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt.

Gezien het geheel van voormelde discrepanties en gebrek aan ieder begin van bewijs toont verzoeker geenszins zijn voorgehouden identiteit aan. Dit doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas.

2.3.2.3.3. De commissaris-generaal oordeelt tevens op goede gronden dat verzoeker compleet tegenstrijdige verklaringen aflegt over enkele andere essentiële elementen in zijn asielaanvraag, met name aangaande (1) zijn verblijfplaatsen in Pakistan, (2) zijn werkervaring en zijn onderwijsniveau, (3) zijn familiaal netwerk, (4) zijn beweerde politieke activiteiten/sympathieën in Pakistan en (5) zijn voorgehouden reisweg, zijn smokkelaar, het bedrag dat hij betaalde aan zijn smokkelaar en de doortocht over het land door Iran.

In zoverre verzoeker zich in het onderhavig verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient te worden opgemerkt dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen anderzijds te vergoelijken.

Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een standaardmotivering zou hebben gebruikt met betrekking tot de reisweg van verzoeker van Pakistan naar België, kan niet gevolgd worden. Zo wordt in de bestreden beslissing immers pertinent vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn reis van Pakistan naar Europa 5 tot 6 maanden hebben geduurd (administratief dossier, stuk 5, p. 11), dan wel dat hij reeds in juni 2014 Pakistan zou hebben verlaten (administratief dossier, stuk 14, vraag 37). Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoekers vingerafdrukken reeds half september 2014 in Bulgarije werden genomen, terwijl hij tevens aangeeft dat hij vier maanden verbleven heeft in Istanbul bij een vriend alvorens naar Bulgarije door te reizen (administratief dossier, stuk 14, vraag 37).

Waar verzoeker nog de vraag oppert waarom hij uiteenlopende verklaringen af zou leggen over zijn identiteit, familiaal netwerk, onderwijsniveau, werkervaring en reisroute nu zijn afkomst en nationaliteit niet worden betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beperkt verzoeker zich in wezen tot het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. In dit verband benadrukt de Raad nog dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status,* Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing slaagt verzoeker er niet in zijn identiteit en profiel aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust.

2.3.2.3.4. Verzoekers verklaringen aangaande zijn voorgehouden problemen in Pakistan – met name dat hij de broers van K. vreest omdat één van hen hem zou betrapt hebben bij K. – worden verder ondergraven door de vaststelling dat hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn beweerde partner K. en de relatie die zij gehad zouden hebben.

Verzoekers relaas van de ontmoetingen met K. komen gefabriceerd en gekunsteld over, zodat verzoeker het naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk maakt. Verzoeker benadrukt immers dat K. niet buiten mocht komen (administratief dossier, stuk 5, p. 7), zodat reeds ernstige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid van verzoekers verklaring dat hij K. – nadat zij een eerste keer samen met haar moeder kwam – schijnbaar <u>alleen</u> in de bakkerij zou hebben gezien, waarop hij meteen haar telefoonnummer zou hebben gevraagd ("*De tweede keer dat ze kwam, was ze alleen, dan vroeg ik haar telefoonnummer*.", administratief dossier, stuk 5, p. 7). Over hun tweede en derde ontmoeting vertelt verzoeker dan weer dat K. hem zou hebben uitgenodigd om bij haar thuis langs te gaan wanneer zij alleen was, hetgeen allerminst plausibel is gelet op verzoekers verklaringen dat de broers van K. banden zouden hebben met de radicale groepering Sipah-e-Sahaba (administratief dossier, stuk 5, p. 8). In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het gelet op de Pakistaanse context niet abnormaal is dat jongeren proberen af te spreken op plaatsen waarvan zij vermoeden enige privacy te genieten, komt hij niet verder dan het poneren van een blote bewering die hij op geen enkele manier *in concreto* staaft en die niet vermag afbreuk te doen aan voormelde onaannemelijkheden.

Voorts legt verzoeker incoherente verklaringen af over het feit of hij al dan niet verloofd was met K..

Daar waar hij tijdens de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken laat optekenen dat hij verloofd is met K. (administratief dossier, stuk 14, vraag 15b), ontkent hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten stelligste ooit verloofd te zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6). Ook over de duur van zijn relatie met K. zijn verzoekers verklaringen allerminst consistent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken geeft verzoeker immers aan dat hij ongeveer een twee jaar durende relatie had met K. (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.5.), om vervolgens op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te poneren hooguit een relatie van vier of vijf maanden te hebben gehad met K. (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Gewezen op deze tegenstrijdigheden komt verzoeker opnieuw niet verder dan het louter ontkennen van zijn eerder afgelegde verklaringen. Voorts kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het feit dat verzoeker tijdens de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 januari 2017 aangaf dat zijn relatie ongeveer twee jaar eerder startte – en dus op een ogenblik waarvan hij verklaart dat hij Pakistan reeds had verlaten (administratief dossier, stuk 14, vraag 15b), verder wijst op het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen.

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker geen eensluidende verklaringen kan afleggen over de naam van zijn partner. Dat hij in zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat de naam van zijn partner A. luidt (administratief dossier, stuk 14, vraag 15b), om in het kader van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat haar naam K. is en haar roepnaam A. luidt (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.5.) en vervolgens op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart: "*CG: Haar volledige naam? AZ: Ze heet K., dat was haar volledige naam, ik ken haar volledige naam niet. Haar volledige naam was A. K. CG: Wat was A. dan haar familienaam? Ze werd K. genoemd, misschien gebruikte ze A. als familienaam.*" (administratief dossier, stuk 5, p. 6), doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden relatie. Voorts valt op dat verzoeker uiteenlopende verklaringen over haar leeftijd laat optekenen. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts heeft aangegeven dat hijzelf 17 à 18 jaar oud was tijdens hun relatie en K. 21 jaar oud, kan hij allerminst gevolgd worden. Uit de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers duidelijk dat verzoeker gevraagd werd naar verschillende aspecten van zijn partner, waaronder haar leeftijd, waarop hij aangaf dat zij +/- 17 jaar oud was (administratief dossier, stuk 14, vraag 15b). Overigens is het niet geloofwaardig dat verzoeker wel haar voornaam, haar geboorteplaats, nationaliteit, etnische afkomst, religie en woonplaats aangaf, doch enkel op het punt van de leeftijd gedacht zou hebben dat het om zijn leeftijd ging en niet deze van zijn partner.

Alwaar verzoeker in onderhavig verzoekschrift meermaals zijn verklaringen herneemt zoals hij deze heeft uiteengezet gedurende het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, herhaalt de Raad dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Een louter herhalen van één versie van de feiten, dat reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is immers niet dienstig om de motivering te weerleggen.

Dat verzoeker enkele gegevens onvermeld zou hebben gelaten op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hij slechts de mogelijkheid kreeg om en zo kort mogelijk overzicht te geven, kan andermaal niet overtuigen. De Raad wijst erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoeker maakt op basis van deze vage, incoherente en zelfs tegenstrijdige verklaringen zijn ontluikende relatie met K. niet aannemelijk. Bovendien legt verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn relatie voor en heeft hij hiervoor geen overtuigende uitleg. De blote bewering dat hij al het mogelijke onderneemt om bewijzen bij te brengen, kan hieraan geen afbreuk doen nu de Raad enkel kan vaststellen dat er thans nog steeds geen bewijzen voorliggen.

2.3.2.3.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift het motief ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas verder wordt ondermijnd door de uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen die hij in verband met het incident zelf en de nasleep ervan laat optekenen. Het motief dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, dat bijdraagt aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.3.7. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:
"*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*
Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.
Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Zo is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel geviseerd worden.
Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een persartikel – informatie welke overigens in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gesteund – en het betoog dat de aanslagen in Pakistan een voortdurend en bijzonder intensief karakter hebben, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie') niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken dient te worden benadrukt dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Pakistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker enkele onderdelen uit de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse aanhaalt, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het betoog dat de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" absoluut onleesbaar is (tevens toegevoegd aan het verzoekschrift, stuk 3), kan evenmin een ander licht werpen op voormelde analyse. Er dient immers te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins op dit document heeft gesteund bij de beoordeling van de veiligheidsanalyse van Khyber-Pakhtunkwa en verzoeker wel kennis kon nemen van het hiervoor gehanteerde EASO "*Country of Origin Information Report*" van augustus 2017 kon raadplegen, zoals ook blijkt uit het verzoekschrift. Overigens dient te worden opgemerkt dat de onleesbare COI Focus betrekking heeft op corruptie en valse documenten en verzoeker *in casu* geen enkel document heeft voorgelegd. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	A. VAN ISACKER